

Bencze Mihály

Jégcsapok dalolnak

A békés tél torkának feszült a tavasz,
Lánc talpak alatt hóvirág, sáros tapasz.
Barkák ropognak, hit falai omolnak,
Kereszt zuhan, s gyilkos jégcsapok dalolnak.

Bohócnak öltözött rét aknát rejteget,
Gránátalma visít, tank szántja az eget.
Rózsáliget, mesterlövészek tanyája,
Lézerrel céloznak, gaznak nincs hazája.

Zuhannak az átlőtt madarak, s csillagok,
Véres mesék kúsznak a havon, s vakondok.
Nyomukban titkos rendőr kutyák lihegnek,
Békefenntartó liba gágog, tüntetnek.

Erdőben idegenlégiós fenyőfák,
Kérges golyóálló mellényben az apák.
Mezőn csárrog a varjúserég, s a szarkák
Most lopják a jövőt, zuhannak a golyák.

Megerőszakolt nők száradnak a napon,
S a fecskehad százszorszépből szemfedőt fon.
Bunker fölött sárga pitypangok robbannak,
S az öreg fűzfák a patakra hasalnak.

Felsír a láncfűrész, úsznak a koporsók,
Nádasban vadrécék, fizetett lázadók.
Felröppennek, potyognak a záptojások,
Villám hasít új határt, búzlik az átok.

Véget ért a nagy zápor, holttestek úsznak,
Győzött a tavasz, a telet viszi túsznak.
Beköszönt az új évszak, s az új világrend,
Ami eddig szent volt, széttapossa a csend.

Kőhidak láncolják egybe

Vogézek és Jurta között, nem lázad a mindenség,
Fodrozza a Rajnát a szél, kibékült több istenség.
Kóborolnak az angyalfelhők, sóhajok zenélnek,
Templomokkal árnyak takaróznak, többet remélnék.

Kőhidak láncolják egybe, hogy ne essen szét a múlt,
Hömpölyög a jelen az utcán, arca néha feldúlt.
Az öröklét könyvében Gutenberg minden nap lapoz,
Elérheted az elérhetetlent, csak ne lázadozz!

Senki vagy, bárki lehetsz, merengő halvány tekintet,
Katonadalból lett himnusz, langyosan meglegyinthet.
Idegen hatalom szószéke tornyosul, égis ér,
Szükségünk van a lármafára, fojtogat a hűbér.

Tündértánc alatt gyilkos a mélység, elnyel a kékség,
Ráfestett csillagoknak nem számít az ősi vérség.
Időkerékben forog a halandó lét, s visszanez,
És álmainkban megsimogat egy láthatatlan kéz.

